

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vsa leta 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leta 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Nj. c. in kr. apostolsko Veličanstvo

je blagovolilo Nj. ekselenci gospodu ministerskemu predsedniku premilostivo poslati naslednje Najvišje ročno pismo:

„Ljubi grof Taaffe!

Kakor vsi Moje hiše tikajoči se veseli dogodki, napolnil je tudi cesarjeviču nasledniku, Mojemu ljubljenu sinu, od nebes podeljen dar hčere srca Mojih zvestih narodov z veseljem in živim sočutjem.

Mnogoštevilne patrijotične in lojalne izjave deželnih zastopništev, občin, drugih korporacij, posebno pa tudi obilne ustanove in drugi dobrodelniki čini, katerim povod je bil navedeni dogodek, pričali so Mi v Moje največje zadostilo, da se ljubezen in zvesta udanost, katero Jaz in cesarica vsak čas nahajava v taki srce povzdigujoči meri, skazuje tudi Mojima otrokoma, cesarjeviču in cesarjevičini. Z ginenim srcem izrekam za to Svojo, cesaričino, cesarjevičevo in cesarjevičino srčno zahvalo ter Vam naročam, da to takoj vsestransko razglasite.

Na Dunaji, v 9. dan septembra 1883.

Fran Josip s. r.“

Po visokem naročilu gospoda ministerskega predsednika radostno razglasam to Najvišje ročno pismo.

V Ljubljani, v 11. dan septembra 1883.

C. kr. deželni predsednik:
Andrej baron Winkler s. r.

V Ljubljani 12. septembra.

Dve sto let zatonilo je v tiru svetovne zgodovine, odkar je poljski kralj Jan Sobieski s svojimi hrabrimi četami in nemškimi sobojevniki oprostil Dunajsko mesto obleganja silnega Kare Mustafe.

Danes pred dve sto leti bil se je odločilni boj pred ozidjem naše prvostolnice in slovanska hrabrost, slovanska kri strla je Otomanov kruto silo, osvobodila že omagujoči Dunaj ter za vselej odvrnila vsemu zapadu pretečo opasnost turškega jarma. Vse drugo lice zadobila bi bila Evropa in ž njo naša država, da je 12. dan septembra 1683. inace končal, da bi se bila zmaga nagnila na stran Turkov. Izredno visoki pomen te zmage za vso Evropo prošinjaj je takrat vsa srca, vsi so se radovali sijajne zmage in nikomur ni palo na um, kratiti zasluge katerega koli vojskovodje inoplemenemu vrstniku na korist. Kakor je bila zmaga splošna, tako tudi radost.

Drugače pa je danes. Res, da se svečano obhaja dvestoletnica tega zgodovinsko velevažnega dejanja, da se povsodi poudarja zgodovinski pomen rešilnega čina, a tako složne navdušenosti, tako jednotne radosti, kakeršna je danes pred dve sto leti navdajala vsa srca, bi zaman iskali. Da se kaj takega ne zgodi, skrbeli so pravočasno nemško-židovski krogi, ki so že skozi nekoliko mesecev skušali dokazovati, da so zasluge Sobieskega le podredjene vrednosti, da je grof Kapliř sičur storil „svojo dolžnost, da pa nema za obrambo Dunajskega mesta tolike važnosti, kolikor mu je pripisujejo Čehi in nekateri nemški objektivni zgodovinopisci. S tacimi razpravami dokazali so nemško-židovski krogi, da besede „hvaležnost“ ni v njihovem slovarji, s tacimi napadi dosegli so pa tudi svoj namen: žaliti narodni ponos slovanskih plemen, v prvej vrsti Čehov in Poljakov, kateri so deloma vsled tega od slavnosti dvestoletnice demonstrativno izostali.

In ker severni Slovani neso prisotni včerajšnjim in današnjim slavnostim, ker so temveč v starodavnem kraljevem Krakovem priredili lastno slavnost Sobieskega, katera se vrši v najširših dimenzijah in

katere se udeležujejo Poljaki in Rusini, Čehi in Slovaki, celo Poljaki s Poznanskega, jadikujejo nemško židovski listi, na čelu jim „N. Fr. Presse“, da je bolešno primerjati, kako drugod v Parizu, Londonu, Rimu in Berlinu obhajajo take slavnosti, kako je vse deležno veselja glavnega mesta. „Kako ponosna radost za tako, slavno prvostolnico, vzpriemati klanjajoče se deputacije kronovin in njenih glavnih mest, obdanej biti s splošno simpatijo in hvaležnostjo, v tak dan videti, čutiti, kako vsi prebivalci države slavo glavnega mesta povečujejo kakor svojo lastno in jim ta dan služi v to, da kažejo, kako hvaležno čutijo, kar blagostnega odseva iz glavnega mesta, kakor iz srca v žile.“

„A taka osoda ni Dunaju dana!“ toži omenjeni list in v tem soglasimo tudi mi, s pristavkom, da Dunaj doslej take osode tudi zaslužil ni. Dunaj se je dosledno pri vsakej priliki v protislovje stavil zahtevam raznih dežel in narodov, oviral, smešil in zaničeval je vsa naša prizadevanja, kjer koli mu je bilo možno, poudarjal vedno in pri vsakej priliki svoj izključno nemški značaj, z nekako smešno trdovratnostjo obnašal se v zadevi česke šole na Dunaji, decentralizacije železnic in v mnogih drugih slučajih, uporabiti je hotel celo 200letnico kot demonstracijo proti Taaffejevi vladi, ter z vsem svojim dejanjem in nehanjem dokazoval vedno le to, da se nikakor ne more primerjati s Parizom, ki je res glava in srce države, temveč, da je in za zdaj še vedno ostane le želedec Avstrije.

Ni dovolj, da se županom in podžupanoma obešajo dragocene zlate verižice okoli vrata, temveč treba, da mesto sedanje strasti, oholosti in šovinizma zavzamó prave meščanske čednosti, zlata spravljivost in pravicoljubnost, — ni dovolj, da se proslavlja zmaga nad Otomani, temveč treba izgnati tudi no-

LISTEK.

Dolenjska pisma.

I.

Landfabrabprotzspritze!! Kaj pa to? rekli bode gospod urednik. Beseda sama je že tako okorna, kaj more še le biti v istini! Po slovensko rekli so temu vragu: razdvojna brizgalnica in sedaj si morete vsaj misliti, da je to neka brizgalnica, katero rabi požarna straža ali požarna bramba; če pa hočete, tudi gasilci, kateri gasijo ogenj, pa tudi žejo, če je treba — drugo še rajši nego prvo.

Bilo je šestnajsto nedeljo po Binkošti l. 1883 po Kr. r. Tam sredi trga, kjer stoji starodavna mestna hiša, iz katere je že marsikateri odšel, katerega več ne bode nazaj, napravili so altar ter razpostavili razno gasilno orodje. In tudi mene je gnalo tja, da vidim, kaj se bo vršilo, stoprav ko sem bral na velikih dvojezičnih plakatih, da bodo ob polu devetih pripeljali novo brizgalnico, katera se bode potem blagoslovila. In bilo je res tako! Pripeljali so to brizgalnico svečano, godba je svirala in gasilci so jo spremljevali. Ko pa tam od daleč gledam ta prizor, zadoni na moja tanka ušesa nemška komando. Kaj

vraga! Ali so res še vedno Abderitje? Kdaj, kdaj so že v Rudolfovem strli nemčurske kači glavo, le še rep jej je ostal, le zadnji konec repa! In ta še hoče rogoviliti! Na nemško komando pa so slovenski gasilci stopili v dve vrsti, visokočastiti gospod prošt Urh je brizgalnico blagoslovil ter nagoovoril nemške komande navajene gasilce v lepej slovenščini in, kakor smo slišali iz zanesljivih ust, so gasilci ta govor bolje razumeli, kakor bi nemškega. Mi pa rečemo po pravici, da nam je bil ta lepi govor č. g. prošta jako po godu. Cerkvenej slovesnosti sledila je vaja gasilcev. In tu smo se prepričali, kak dober sad rodi nemška komanda; kajti pri vaji poškovali so samo jedno žensko. Hvala Bogu, da le jedno!

Pa tudi še nekaj družega smo tedaj opazili. Gasilci na vrhu strehe in pri brizgalnicah razgovarjali so se slovenski mej seboj, da so tako pri vaji potrebno ukrenili; včasih pa je tudi kateremu izmej višjih poglavarjev ušla kaka slovenska beseda, za kar mu je gotovo še dandanes žal. Pobarali me bode gospod urednik kdo so ti višji poglavarji? Jeden teh višjih bil je nekaj slovenski gostilničar; pred leti zabajali so v njegovo gostilno le narodnjaki; potem pa — šviga švaga čez dva praga — preselil se je v kazino in sedaj je ta debelotrebušni

mož sam bolj nemški, kakor sta bila svoje dni Hermann in Tusnelda. Drugi je bil svoje dni „kleiderinženir“, to se pravi, da je skrbel za to, da svet ni hodil raztrgan okolu, potem pa je pustil šivanko in cvirn, postal čez noč mašinist in, če mu Bog še nekaj let da živeti, slišali bomo na jedenkrat, da je postal velika zverina. — Tretji cimentira stare boke in maselce, morebiti tudi brizgalnice; strastno sovraži vse, kar je slovenskega, in kadar je treba, tudi gasi po svoje moči. — Četrti je gostilničar, tudi na lov pobaja; kadar je treba in če kdo zabavlja čez Slovence, mu rad pritrkuje po svoje moči; kadar pa glavnega poglavarja doma ni, zastopa ga on; to pa rečemo, da se uniforma kaj dobro oklepa njegovega rejenega života. — Peti, in ta je prav za prav najvišji vseh višjih — po imenu Dolfe, — nadzoroval je svoje dni zidanje „Narodnega doma“ in kakor poredni ljudje govoré, tudi pridno prodajal železo, potrebno pri „Narodnem domu“. Ko pa pri „Narodnem domu“ neso več potrebovali njegovega železa, mislil si je, da tudi njega ne potrebujejo. In potresel si je glavo s pepelom in delal je pokoro za to. Potem pa je bil slovesno vzprejet mej nemčursko gardo. Kadar bodo pa pri „Narodnem domu“ zopet potrebovali železa, morebiti se bode zopet tudi on spreobrnil. Vidite, gospod urednik, to

tranjega Turka, tisti „furor“, ki se tako često pojavlja pri mestnih očetih Dunajskega mesta. Le tedaj, ko bode odpravljen ta notranji „Düppel“, vrnilo se bode blaglasje v sedanjo disharmonijo, in Dunaj postal bi v istini prvostolnica vseh avstrijskih dežel. To bil bi vrhovni kamen za novo prekrasno mestno hišo, to bil bi „Le couronnement de l'aedifice!“

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 12. septembra.

V jedni prvih sej **državnega zbora** namerava, kakor poroča „N. W. Tgbl.“, jeden najuglednejših članov zedinjene leve povzeti predlog grofa Clam Martinica, stavljen v českem deželnem zboru, ki meri na upeljavo drugega deželnega jezika kot obligaten predmet po vseh srednjih šolah, in sicer tako, da se naj ta temeljni nazor razširi čez mejo Česke po vsej cislitavskej državi. Temu poročilu dostavlja „Tagbl.“ upanje, da se vlada temu predlogu ne bode tako močno upirala, kakor predlogu grofa Wurmbranda glede nemškega državnega jezika.

Deželnim zborom Galicije, Gorenje Avstrije, Moravske in Trsta se je čas sestanka že določil; zdaj pa zborujejo goriški, koroški in predariški. Ko se konča doba deželnih zborov, se bode takoj pričelo zasedanje delegacij in na to pa državnega zbora. Skupne ministerske konference v določbo predlog za delegacije pričele se bodo v 22. dan t. m.; skupni finančni minister pl. Kallay vrne se jeden dan prej iz Bosne. Ogerski državni zbor pa se mora še pred delegacijami sniti, da izvede volitve poverjenikov v delegacijah; on se sestane v 27. dan t. m. Hrvatski sabor pa, kateri bi se bil imel sniti v 23. dan julija in je bil potem odgodjen na začetek septembra, ta pride vsled nastopivših burnih časov kar iz računa.

Vestni poročevalci.

„Moniteur de Rome“ priobčuje **papeževo** pismo z dne 30. avgusta do nadškofa Dunajskega povodom svetkovane rešitve Turkov. Papež hvali avstrijsko duhovenstvo zaradi udeležitve pri teh slavnostih ter poudarja, da se je oteba Dunaja pred vsem zahvaliti delovanju papežstva in spoznanju vseh krščanskih vladarjev z njim. Papež blagoslovja cesarja, presvetlo Njega rodbino in vso državo.

Iz najoddaljenejših krajev širne zemlje **ruske** prihajajo v nje osrčje poročila o globoki žalosti vsled smrti Turgenjevljeve. Povsodi se pripravljajo na to, da dostojno časte spomin najprijubljenejšega slovstvenika. V Peterburških naobrazenih krogih se govori le o tem, kako bi sa veličastneje priredil Turgenjevljev pogreb in že naprej se more trditi, da bode dogodek, kojega se bode udeležilo vse, kar je omiknega sveta ruskega. Za spomenik umrlemu se je že jelo nabirati. Časopisi cele države pojavili so v složenem smislu svojo žalost na tej izgubi; mnogo redakcij je sklenilo ob pogrebu poslati deputacije v Peterburg. Pokojnikovej naredbi, da naj se položi kraj Belinskega v hladno zemljo, ustavljajo se težkoče, ker ondu ni prostora;

so ostanki tiste nemčurske svojati, ki je toliko časa ponosno nosila glavo in vihala nos. To so ostanki, žalostni ostanki onemogle uničene stranke. Prva huda burja bode popihala pa tudi te in raztresli se bodo na vse strani.

Kot vestni poročevalci naj še omenim, da so imeli tisti dan popoludne gasilci svoj izlet, na katerem so se tudi izžrebale srečke loterije za požarno brambo. Mej dobitki brali smo tudi „Eua kura“. Kaj ne, da je to prav na mestu pri takej loteriji? In pa še to: je bil jedini dobitnik, ki je bil slovenski zapisan na polji dobitkov — zakaj, si lahko sami mislite! — Slavnostni dan sklenil se je pa tudi slovesno — namreč z gašenjem. Pritrdili mi bodete g. urednik, da je bilo to po polnem umestao. Človek si mora biti konsekventen; če dan začne z gašenjem, ga mora končati tudi z gašenjem. Gasilci so dobro gasili pozno v noč, kar so dobro čutili nekateri prebivalci mesta; drugi dan pa je nekatero nadlegoval čemerni maček. In Vi gospod urednik! Ali ne zavirate mene, ki sem toliko preživel v jednem samem dnevu, namreč šestnajsto nedeljo po Binkoštih — ko sem slišal v slovenskem mestu nemške besede in to tam, kjer nikakor neso bile umestne?

Civis.

vsled tega se bode moralo s pogrebom nekoliko počakati, da se ta neprilika odstrani. — Glede Bolgarske opominjajo vsi merodajnejši ruski listi k zmernosti, razvijajoč misel, da naj Rusija neha preveč utesnovati samostalnost bolgarske kneževine, da naj se varujejo čez mero hoteti uplivati na njo, da končno ne bi izgubila vseh simpatij v tej deželi. „Novoje Vremja“ svari pred ono samolastjo in predrznostjo, s katero so nekdanji ruski diplomatični agenti sami spodkopavali v Rumunskij in Srbiji ruski upliv, zahtevajoč preveč, ko so hoteli v rečenih deželah ustanoviti nekako samovlado. Principijalno je ta list zoper vsako umešavanje Rusije v notranje zadeve bolgarske; v ožgled vsemu slovanstvu pretečim nevarnostim naj se ohranijo obstoječe vezi bratstva mej Rusi in Bolgari. V enakem smislu govore tudi „Novosti“; najbolj energično pa se potezajo za samostalnost Bolgarov „Peterb. Včdom“.

O predhodnej zgodovini sklicanega velikega so branja **bolgarskega** poizvedajo se iz Sredca naslednje podrobnosti. Knez Aleksander, hoteč ustaviti samolast generala Soboleva, je izdal ukaz, vsled katerega se za naprej premeščanja v uradništvu ne bi smela goditi s prostimi ministerskimi naredbami. General Sobolev pa ni maral za ta ukaz, na kar je knez Grekovo izročil skrb, da sestavi novo ministerstvo ter je Sobolevu zaukazal zapustiti deželo; general Kaulbars pa naj bi bil še ostal na čelu vojnega ministerstva. Na to pa sta pokazala ruska generala povelje, da nemata zapustiti Bolgarske, čeprav bi sam knez to želel, ter sta z diplomatičnim agentom ruskim Joninom vred knezu Aleksandru predložila sledeči ultimatum: Neomejeno vladarsko oblast imi takoj iz rok diati, veliko sobranje najdalje v šestih mesecih sklicati, kjer se naj revidira ustava, ter deželno upravo popolnem prepustiti ruskima generaloma. S početka je knez to ponudbo odločno odbil; končno pa je le v 4. dan t. m. podpisal ukaz za sklicanje sobranja. — Trdi se, da je bil za eventualni slučaj knezove branitve za bolgarski prestol odbran princ Waldemar, najmlajši sin danskega kralja.

Angleški premier Gladstone se bode podal koncem oktobra za več dnij v Pariz. „Mé-morial Diplomatique“, ki objavlja to vest, pravi, da bode njega bivanje v Parizu močno pospešilo do-guati vse difference, ki obstojé mej Anglijo in Francijo.

O epidemiji v **Egiptu** pravijo najzadnja poročila iz Aleksandrije z 9. dne t. m.: Izza 5. ostaja število na koleri bolnih v mestu jednako, mej 9 in 11; zadnje 24 ure pa se je znižalo na 7. Pričakovati je, da se kolera kmalu uduši. Deželni zdravstveni zbor v Kajiri je vsled naredbe podkraljeve sestavil natančno oficijalno listo umrlih izza početka kolere, t. j. od 24. junija t. l. Vкупno število vseh mrtvih znaša 22.736. Na razna znamenitejša mesta se razdeli to število tako-le: V Kajiri jih je umrlo 6798, v Aleksandriji 287, v Damiette 2416, v Mansurah 1962, Tintah 809, Rosette 311, Suecu 64, Port-Said 48, Damanhur 219. Angleška posadna vojska je izgubila 5 častnikov in 158 mož, egiptska vojska pa nad trikrat toliko.

Dopisi.

Z Dunaja 11. sept. [Izv. dop.] Dunaj je nekaj dnij sem v slavnostnem tednu, praznujoč dvestoletnico srečne zmage nad Turki 12. septembra l. 1683. V cerkvi sv. Štefana bil je 7., 8. in 9. triduum, pridige pred in po polu dne, kjer so Dunaja najboljši pridigarji vernim opisovali znamenitost sijajne zmage nad neverniki. V škotske cerkvi, kjer počivata grof Starhemberg in Liebenberg, bila je predvčeraj slovesnost za junake, ki so pred dve sto leti borili se za Dunaj in celo omikano Evropo. Udeležil se je je mestni župan Uhl ter položil v imenu Dunajčanov venec na spomenik Starhembergov. Jutri v sredo bode v cerkvi sv. Štefana velika cerkvena slovesnost, katero bode služil kardinal in nadškof Dunajski. Udeležili se je bodo cesar, nadvojvode, dvorni in državni dostojanstveniki in nemara vsi avstrijski škofje.

Koliko priprav učinil je mestni zbor Dunajski za ta znameniti jubilej, bode čitalcem „Slov. Naroda“ še v dobrem spominu. Na Kahlenbergu bode uzidana skromna ploščica, zvečer sfrčalo bode nekaj raketov v zrak in — zgodovinska slavnost je pri kraju. Kajti da bode baš ta dan mestni palači uzidan poslednji kamen, da bode pri tem slavnostnem otvorjenji navzoč cesar, mnogo dostojanstvenikov in tudi župani glavnih mest avstrijskih dežel, da se bode otvorila historična razstava v mestnej palači, to je

za večino Dunajčanov sekundarne važnosti, ker se te slovesnosti itak ne more udeležiti in ker je to slavlje pri otvorenji javne zgradbe kot je mestna palača itak samo ob sebi razumljivo in običajno.

Židovski listi jezili so se nad tem, da župan Praški ne pride k slavnostim na Dunaj. Dé jim nekako težko tako preziranje. Uzroki, pravijo, so politični. Hudo jim je tudi, da bode v Krakovu tolika slavnost rešitve Dunaja od Turkov in da tja pride od vseh stranij udeležencev, da se je udeležé česke, slovaške, hrvaške narodnosti članovi, to jih grize in peče. Dunaj bode na ta način otemnen. Kdo pa je temu kriv nego naši židovsko-liberalni mestni očetje, ki so vse storili, da se zgodovinska slavnost praznuje le mej štirimi stenami in ki so obiskovalcem Dunaja namignili, da je bolje, če gredo kam drugam slavit rešitev Dunaja; — in res gredo sedaj — v Krakovo.

Tu ni dneva, da bi ne čuli o kacem požaru v mestu ali okolici. Dokazano je tudi, da se podžiga nalašč. Hvalisajo se sicer radi, da Dunaj nema „moba“, kakor druga mesta; no, dokazano je, da ga ima.

Pred nekoliko dnevi bil je zopet delavski izgred. Policija in vojaštvo bila sta na nogah, predno je izgred pričel. Vsled tega se seveda ni pripetilo hujega, nego da so nekaj bolj renitentnih zaprli, mej temi tudi tajnika českega delavskega društva „Slovan“.

Iz Ljubljane 11. sept. [Izv. dop.] „No, vender jedenkrat smo rešeni te more,“ rekel mi je nek deželni uradnik, poštena narodna duša jeklenega značaja, ko je nemčurski deželni odbor zapustil deželni dvorec ter nastopil novoizvoljeni deželni odbor svoje poslovanje. Da, celih šest let ovirala je ta nadležna mora ne le vsak naroden napredek, tlačila je osobito narodne deželne uradnike, ter jih zatirala, kjer in kakor je le bilo mogoče. Kakor v državnih, tako se nahajajo tudi v deželnih uradih ljudje brez študij, brez vednosti, nesposobni; taki uradniki, svesti si svojega duševnega siromaštva in dobro vedoč, da jih značajnost in spretnost ne bo spravila na površje, vržejo se ovaduštvu v naročje in to ne brez uspeha. Ob času volitev postavijo se na nasprotno stran ter glasujejo zoper narodne kandidate, v uradu pa delajo zoper svoje kolege, značajne narodne uradnike, in se poslužujejo pri tem poslu najostudnejšega sredstva, to je denunciacije. Kdor pozna uradno življenje, temu bo tudi znano, koliko klešč in kleščic imajo šefi v rokah, s katerimi naravnost ali pa tako od strani ščipljejo neljube jim uradnike. Koliko zatiranja, sitnostij, poniževanja imeli so prestati narodni deželni uradniki v preteklih letih in to večinoma vsled ostudaega ovaduštva, se je lahko vsakdo prepričal, ki se je le nekoliko pobrinil za čudne, prav neznosne razmere pri deželnih uradih. Da, to je bilo pravo obsedno stanje, bite so se jako hude bitke, o katerih bi se prav mnogo lahko govorilo in pisalo. Kako so ti gospodje šefi rinili svoje ljudi naprej, brez ozira na to, da li je dotični tudi sposoben, pokazalo se je osobito pri nekem uradniku, katerega so brž ko ne za njegove „izvrstne zasluge“ postavili na prav dobro mesto. A to duševno bore, kateremu niti tega ni bilo mogoče v glavo ubiti, kar se pri računovodstvu zadnjemu slugi v glavo utepe, je svojega visokega pokrovitelja, ki se je o njem javno tako ponosno izrazil: „das ist mein gewährsmann“, grozovito blamiral ter moral sramotno prosjčiti za sprejem pri bivšem predstojniku, o katerem se je pri nekej priliki ne baš laskavo izrazil, kar je ljudem take duševne zmožnosti se ve da že prirojeno.

Novi deželni odbor ima jako težavno a tudi hvaležno nalogo, da vso svojo pozornost obrne na deželno uradništvo ter popravlja, kjer in kakor je le mogoče ter celi rane, katere so se sekale v teku šestih let. Osobito zdaj se mu nudi lepa prilika, da se energično poprime tega sitnega posla ter se ozira na značajne, narodne, spretne uradnike, da se ne bo obistinilo, kar se je že večkrat grajalo, namreč, da so narodnjaki takrat, ko so nemškutarji na krmilu, eo ipso v stran potisnjeni, ko pa narodna stranka

pride na površje, se za svoje, dasi tudi večje in sposobne ljudi, niti ne briga. Bodimo odločni, brezobzirni, pustimo tisto pogubonosno polovičarstvo in držimo se načela: vsem narodnim grešnikom se bo odpustilo, le izdajalcu nikdar ne! Le tako pridemo naprej.

Iz Škofje Loke 9. septembra. [Izv. dop.] Dne 2. septembra je bila veselica v naši Čitalnici, katera se je v vsakem obziru jako povoljno obnesla. Zbralo se je nepričakovano veliko občinstva, mej temi tudi precej tujih gostov. Zakaj da se pa finančni uspeh ni strinjal z obilno udeležbo, vedel nam bo povedati gotovo g. društveni blagajnik, ki je, namesto da bi bil spolnjeval svojo dolžnost, raje z gospicami se zabaval in diletantom napotje delal.

Naša Čitalnica žalibog navadno spi spanje pravičnega; prebudi se le, kadar se je usmilijo neudje, osobito dijaci. Sicer vsega spoštovanja vredni odborniki, izvzeti moramo jako zaslužna, jedino delavna gospoda A. in B., mislijo, da že spolnijo dolžnost, če počaste veselico s svojo navzočnostjo ter skrbe za potreben „petrolej“; ali pa po kegljiščih jadikujejo v slabem čitalničnem stanju in delovanju, kadar jim gre britka za prvi „best“. Da naša Čitalnica v istini ne spolnuje svoje naloge, navesti hočemo samo faktum, da je imela pred šestimi leti pod najneugodnejšimi političnimi razmerami skoraj še enkrat toliko udov kot sedaj. Na delo tedaj gospodje odborniki, „nostra culpa, nostra maxima culpa!“ Dijaške počitnice tudi ne trajajo večno.

Izpregovoriti smo hoteli tudi nekoliko več besed o zadnji veselici, a prebitel nas je Slovenčev gosp. dopisnik extra statum ali „Zavohljanski samotar“. Mož kritikoval je na dolgo in široko s svojega vzvišenega stališča kakor kak Jupiter Tonans, ali cela njegova filipika prepričala nas je le, da ima ta gorenjski Hanslick na razpolaganje izvrsten francosk besednjak. V petji in svetej Taliji mu pa ne moremo nikakor prisojati toliko sposobnosti, da bi zamogel „hofmajstrovati“ Loško občinstvo. Svetovali bi tudi g. dopisniku, da bi v drugo vzel na potovanje mesto mikroskopa „rešpetin“, potem bi gotovo videl, da se igra „Ženski jok“ vrši v predsobi ali na mostovži hotela; na takih krajih pa menda tudi tako francosko odgojeni gospodje, kakor je gospod samotar, ne občujejo tudi z damami ne razoglavi. Nad plesom se je samotar tudi poskušal spodtikati ali spomnil se je, da ravno njemu ne pristojajo govoriti o tako posvetnih stvareh; izustil je samo mogočno besedo „No —!“ misleč: sapienti sat. No, tudi mi imamo na to le kratek odgovor: „Le črevlje sodi naj kopitar!“ Toliko pro domo.

Vsekako pa upamo, da se gg. sodelovalci, osobito nežnega spola, ne bodo ozirali na tendenciozno kritiko, da bodo marveč tudi za naprej pripomogli po svojih močeh v prid in povzdigo naše žalibog tako zanemarjene Čitalnice. Obilna pohvala mnogo brojno zbranega občinstva jih je gotovo prepričala, da so spolnili častno svojo nalogo. Živeli pevci, živeli diletantje! Le tako naprej!

Iz Ribniškega okraja, 11. septembra. [Izv. dop.] K dopisu od 10. t. m. — govorečemu o vršivši se veselici „Bralnega društva“ Sodražkega 9. t. m., je omeniti še par bolj važnih točk, da postane poročilo o veselici in izvršetku popolno.

7. in 9. točka, t. j. „Loterija“ in „Ples s prosto zabavo“, obnesli ste se vrlo dobro. Posebno pri loteriji potrudil se je odbor „Bralnega društva“ ustreči po vsej mogočnosti imenu te točke, kajti dobitki, zlasti glavni, so se dobiteljem kaj prilegli in s po polnim zadovoljstvom vzprejeti bili, dočim i o tistih „malih“ nemamo uzroka reči žal besede. Srečke so — kakor smo opaziti imeli priliko — dokaj gladko romanje imele; — nu, pa kdo li bi jih ne vzel in kupil od tistih blagodarnih nežnih, ročic — ki so jih tako neutrujeno priporočale, da so „srečne“; za „srečo“ pa se vsak človek rad požene, če tudi je potem osoda druge misli. — Kaj to dé, upati smemo vendar le — da nas vrli odbor Sodražkega „Bralnega društva“ vsaj kolikor moč kmalu zopet — z novo „loterijo“ razveseli; naj že stoji ta točka potem na 7. ali 9. programovej številki, — srečke kupovali bomo vendar le mi, ki že komaj čakamo nanje.

Tako, sedaj pridem do plesa (v resnici sem se ga prav za prav le ogibal — kar pa naj se mi ne šteje v zlo, kot „čudnej“ prikazni!). Sukalo se je sicer v dokaj številnih parih, — ipak bi se bilo morda še gosteje, da bi bil pripuščal plesni prostor, — pri vsem tem se vendar ni nihče pritožiti mogel, da ni primerne „vrtavke“ užil; — brez dvojbe, — vsaj jednake pritožbe ni bilo čuti! In to je prav in hvalevredno!

Reči se mora sploh, da ta veselica ni imela le izvrstnega pričetka, temveč tudi jednako izvrsten sklep, to se pravi za dan 9. septembra; in da je sklep bil dosta primeren, naj svet izve, da smo tebi meni nič zadnjo zapeli in zasukali se že o ranej jutranjej uri; bila je nekako polu petih, če se sploh morem natanko spominati.

In tako naj zadoni Vam, vrli gospodje sodelavci, sotrudniki; Vam vrle in častite sodelavke, — in tebi krepki pevski zbor Sodražkega trga, Vam vsem še jeden pot: Slava! Živeli! — Vam vsa čast in hvala!

Da se kmalu zopet vidimo v izgledno narodnem Sodražkem trgu!

X.

Iz seje mestnega zbora Ljubljanskega.

V Ljubljani 11. septembra.

Navzočnih je 21 mestnih odbornikov pod predsedstvom g. župana Grassellija. Poverjenikom današnjega zapisnika odredi g. župan gg. mestna odbornika Tomeka in Murnika.

Gospod župan naznani, da se je generalni pobočnik F. Z. M. Mondel v imenu Nj. Veličanstva presvetlega cesarja zahvalil za čestitke o priliki poroda nadvojvodinje Elizabete, izjavljene po mestnej deputaciji g. deželnemu predsedniku baronu Winklerju, isto tako obersthofmeister grof Bombelles v imenu Nj. Visokosti prestolonaslednika nadvojvode Rudolfa.

Mestni zbor vzprejme živahnim živioklici ta naznanila.

Gospod župan nadalje naznani, da mu je došlo pismo prevzvišenega gospoda feldmaršallajntanta g. Evgena viteza Müllerja, glavnega poveljnika 28. divizije v Ljubljani, v katerem se zahvaljuje županu, mestnemu odboru in vsemu prebivalstvu Ljubljanskega mesta, da se je o priliki združenja tolike množice vojaštva v Ljubljani skrbelo za tako točno in ugodno ukvartiranje vojakov.

To naznanilo vzprejme mestni zbor živahnimi dobroklici.

Gospod župan Grasselli nadaljevalje izjavi, da se je le izredni pripravljenosti in ljubeznivosti gospoda glavnega poveljnika F. M. L. Evgena viteza Müllerja zahvaliti, da je bilo mogoče od strani mesta in prebivalstva ustrezati terjatvam zaradi mnogobrojnega ukvartiranja vojakov. Prevzvišeni gospod F. M. L. Eugen vitez Müller sodeloval je povsod najprijazneje, kjer je bilo treba pripomoči Ljubljanskemu prebivalstvu, da se je napravilo c. kr. vojakom stanje v Ljubljani kolikor mogoče ugodno in v to svrhu dovolil je, da so se postavili šatori, in da se je hišnim posestnikom posodila za nezatno plačilo posteljna oprava za vojake. Gosp. župan Grasselli izreka v imenu mestnega zastopa Ljubljanskega in vsega prebivalstva prevzvišenemu gospodu F. M. L. Evgenu vitezu Müllerju najprisrčnejšo zahvalo, čemur mestni zbor živahnim občnim odobravanjem jednoglasno pritrdi.

Gosp. župan naznani nadalje, da so doposlala mesta: Praga s predmestji, Gradec in Steier svoja poročila za l. 1882.

Gospod župan omeni, da bode treba po javnej seji še tajne, da se reši nekoliko stvari njemu dosli pred kratkim, namreč: prošnja gosp. mestnega fizika gosp. dra. Kovača za predujem, isto tako mestnega stražnika Šoberja za predujem in mestnega inženirja gosp. Wagnerja, da se odpusti iz mestne službe, ker je imenovan profesorjem na c. kr. državnej obrtnej šoli v Gradcu.

(Dalje prih.)

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je cerkvenemu in občinskemu predstojništvu v Špitaliču v Tuhinjske dolini 200 gld. za napravo zvonov in za popravo farovških gospodarskih poslopij.

— (Slovesno sv. mašo) v hvaležni spomin 200letnice osvobojenja mesta Dunaja od Turkov služil je danes v stolni crkvi gospod prošt Zupan z mnogo asistenco. Navzočni so bili deželni predsednik baron Winkler in mnogo uradnikov deželne vlade, finančnega vodstva, pošte, F. M. L. Eugen vitez Müller in mnogo častnikov, deželni glavar grof Thurn z deželnimi odborniki, predsednik kupčijske zbornice g. Kušar in njega namestnik g. J. N. Horak, mestni svetovalec g. Perona in mestni uradniki, mnogo gg. učiteljev srednjih in mestnih šol in precejšnje število občinstva. Slovesnost končala se je z zahvalno pesnijo.

— (Mestni zbor Ljubljanski) sklenil je v včerajšnji seji vsled poziva deželnega odbora kranjskega, da odstopi od vseh pravic, katere mu pristajajo do poslopja licealnega proti temu, da mu dežela izplača 12.000 gld., to je svoto, ki se sme smatrati le malo odškodnino za pravico, da sme mesto Ljubljansko v licealnem poslopiju imeti svojo prvo mestno ljudsko šolo, kot pravno naslednico nekdanje c. kr. normalke. Prof. Šuklje — ju zdelo se je ta vsota previsoka, nasvetoval je za tega delj le 6000 gold. Proti temu predlogu izjavil se je dr. Zarnik, kazoč na prejšnji sklep mestnega zbora v tej zadevi. Predlog g. Šukljeja ni obveljal, ampak vzprejel se je predlog odsekov. — Pravila mestne hranilnice odobrila so se z malimi spremembami, katere sta nasvetovala mestna odbornika gg. Pakič in Ledenik. Obširneje o tem še poročamo. Odobrena pravila priobčimo v bodočih številkah našega lista.

— (Gospod baron Gödel-Lannoy), podpredsednik zbornice poslancev, bode se, kakor piše „Südost. Post“, za stalno v Mariboru nastanil.

— (Deželna poslanca Starčević in dr. Tuškan) dobila sta zaukaz, ostaviti Hrvatsko v šestih urah.

— (Batalijon Kuhnovec), ki je v Podčetrtku, dobil je nalog, spremljat na Hrvatsko nazaj več posestnikov, ki so zaradi nemirov s svojimi rodbinami tja pribežali.

— (Iz Zagreba) se nam piše v 11. dan t. m., da se je prebivalstvo mej Glino in Petrinjo spuntalo proti posestnikom in da so se vojaki odposlali tja. Včeraj po noči dospeli so trije batalijoni 7. pešpolka (baron Dahlen) iz Celovca v Zagreb. Govori se, da so merodajne osebe dobile dokaze v roke, da imajo zadnji nemiri svoj izvor v Budimpešti, od koder je prihajal denar in agenti.

— (V „Pozoru“) z dne 10. t. m. beremo o dveh tičih, ki sta bila zaprta prigodom židovskih izgrediv; jeden je činovnik davkarskega urada, Vučetič, netjak kanonika Vučetića, Davidov zet in spe; drugi Benjamin Janežič iz Ljubljane, „čovjek bezposlen, koji već od dulje vremena po Zagrebu se skita, neimajući nikakova posla, tajinstvena existencija, v čijoj se prošlosti svašta govori“. — Danas sta oba izpuščena iz zapore in Janežič ima v 24 urah iz Zagreba oditi, če ne, bo šel „per šub“. V Zagrebu je vse mirno, novinarstvo ima dosti slobode, o kakovej cenzuri ni govora.

— (V Vržeji) pri Ljutomeru bil je, kakor „Südsteier. Post“ poroča, izgrediv proti židovom. Kramarju in gostilničarju Herschu pobrali so vse, kar je bilo v kuhinji in v kleti.

— (Razpisani sta dve suplentovski službi) na gimnaziji v Serajevu — jedna za klasično filozofijo, druga za zgodovino. — Učni jezik je srbsko-hrvatski. Plača 1000 gld. — Po jednoletnej službi imenujejo se suplenti pravimi učitelji s plačo 1500 gld. — Od historika se zahteva, da je zmožen poučevati tudi nemščino v nižjih razredih. Kogar je volja prositi, naj precej pošlje nemški ali hrvatski pisano prošnjo bosenskej deželnej vladi v Sarajevo.

— (Mesečni živinski in veliki češpljevi) somenj), ki sta bila zaradi praznikov v isti dan, bila sta izredno dobro obiskana. Goveje živine bilo je nad 500 glav in mnogo prometa. Tuji kupci in ljubljanski mesarji pokupili so jako mnogo. Konj je bilo do 300 in tudi živahna kupčija. Češplje, po katerih ima ta somenj ime, se letos neso posebno obnesle. Lepih je bilo šest za jeden krajcar, le malo jih je bilo na trgu. Druzega jako lepega ovočja, posebno jabolk in brušek, jako veliko in ceno.

— (Iz Boštanj) se nam piše v 10. dan t. m.: Preteklo nedeljo predaval je pri nas potovalni učitelj g. E. Kramar o kmetijstvu. Velika množica poslušalcev je z veseljem poslušala dobre in koristne nauke in nastala je splošna želja, da bi nas g. potovalni učitelj še večkrat obiskal in nas poučil še v drugih koristnih strokah.

— (V Hočah) pri Mariboru napravi se mala železnična postaja (Haltestelle).

— (Riegerjev panoptikum) na cesarja Jožefa trgu imel je doslej navado, da je ves ljubi božji dan gonil nek „leierkasten“. To se je še prestalo, dasi je bilo hudo, dan na dan poslušati to godbo. A včeraj dobil je od nekega veliki boben in udriha tako po njem, da kar skozi ušesa leti. Ne le za ondu stanujoče občinstvo, tudi za v starej hranilnici nameščene urade, ki imajo večinoma z računi in važnimi duševnimi deli opraviti, je tako ropotanje že neznosno in bilo bi želeti, da bi sl. magistrat za to skrbel, da bi ne bilo treba poslušati takega strašanskega ropota.

— (Razpisana je služba) učitelja na jednorazrednej ljudske šoli v Dragi (v Kočevji). Plača 450 gld. na leto in stanovanje. Prošnje do 30. t. m. na okrajni šolski svet v Kočevji.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Šent Jurij na juž. žel. 12. septembra. Naš župan, slavnoznani dr. Ipavic, dobi za zasluge zlati križec s krono.

Dunaj 12. septembra. „Wiener Zeitung“ objavlja vrsto Najvišjih odlikovanj povodom cesarskega potovanja. Mej temi knezoškof Stepišnik dobil dostojanstvo tajnega svetnika, knezoškofa Zwerger in Pogačar veliki križ Fran Josipovega reda, deželni glavar Kaiserfeld komandeur-križ Leopoldovega reda, deželni glavar Thurn red železne krone druge vrste, župan Kienzl v Gradci in opat cistercijenzev Knödl komturski križ Fran Josipovega reda, deželnega glavarja namestnik Neupauer imenovan je baronom. Veliko družih odlikovanj zasobnikom in javnim dostojanstvenikom v Štajerske in Kranjske. Povodom 200letnice služil je ob 9. uri dopoldne Dunajski knezo-nadžkof v sv. Štefana domu Tedeum v prisotnosti cesarja, nadvojvodov, škofov cislitvanskih, ministrov in mestnega zbora.

Ob 11. uri dopoldne vzprejel je cesar škofo pod vodstvom Ganglbauer-a v avdijenci. Vrhovni kamen na mestni hiši se je po cesarji jako svečano uložil. Ob 10. uri začel je nastop društev z zastavami in znamenji in društva veteranov v paradi, ki so se postavila pred glavno fasado mestne hiše. Prostor pred mestno hišo z vojaki in policijo zaprt. Vsi dohodi in Ringstrasse po občinstvu gosto obstavljeni. Arkadne hiše na straneh in nasproti stoječa zgradba dvornega gledališča bogato z zastavami okrašene.

Počenski ob 11. uri privažali so se slavnostni gosti, ki so šli takoj na določene prostore. V slavnostnej dvorani bil krasen prizor. Težke, dragocene preproge pokrivalo so tla, visoka okna bila so okrašena s chamois-bojnimi draperijami, dolblane napolnene z eksotičnimi cveticami. Cesarska estrada bogato ozaljšana z zlatim brokatom. Nadvojvode, ki so prej došli, in ministri zbirali so se v ljudske dvorani, ondu pričakovaje prihod cesarja. Na strani župana in spremljan po španskem kralji ustopil je vladar v slavnostno dvorano mej

burnimi koch-klici. Godba intonira cesarsko himno.

Takoj za cesarjem bil je cesarjevič, vsi nadvojvode in ministri. Cesar in cesarjevič opoldne pri portalu glavne fasade po predststvu mestnega zbora, komisiji za zgradbo mestne hiše, stavbenem nadsvetniku Schmidt-u najudaneje vzprejet in spremljan v slavnostno dvorano, kjer je imel župan nagovor, izrekajoč najglobljo zahvalo občine za poveljevalno priznanje meščanstva od strani vladarja — izražajoč patrijotično mišljenje meščanstva in čustva celokupnosti narodov pod modro in skrbno dinastijo Habsburško-Lorensko. Navdušeno izražajoč neomajljivo zvestobo do slavne cesarske hiše in vse skupne domovine, prosi cesarja še za nadaljno zaščito in varstvo glavnega in prvostolnega mesta ter konča s „hoch“ na cesarja.

Cesar je odgovoril: Ko sem pred desetimi leti položil temeljni kamen tej zgradbi, sem poln zaupanja izrekel nado, da se bode s pomočjo previdnosti izvršilo delo, ki bode glavnemu in prvostolnemu mestu v čast in vsemu prebivalstvu na korist in blagor. Danes je delo končano, krasen spomenik domače umetelnosti. Cesar spominja se potem hude stiske Dunaja pred 200 leti in zmage krščanstva, izraža radost o povzdigi mesta, ki poveljuje umetelnost in znanost.

Potem podpiše cesar ustanovno pismo, za njim cesarjevič Rudolf, nadvojvode, ministri. Mej „hoch-klici“ slavnostnih gostov in pred mestno hišo nastavljenih društev podal se je cesar potem k otvorenju zgodovinske razstave, katero je jako natančno ogledal.

Poslano.

Na vogalu Poljanske in Klavniške ceste postavila se je lepa kapelica Marije pomagaj. V soboto zjutraj ob 11. uri blagoslovil jo je župnik fare sv. Nikolaja, gosp. kanonik Urban, z asistenco dveh duhovnov fare sv. Petra ob navzočnosti mnogobrojnega ljudstva.

Jako lep kip Marije pomagaj izdelal je domači kipar g. Alojzij Götzl za razmerno nizko ceno, dočim je bil drugi kipar zahteval trikrat toliko za enak kip. Zahvaljujem se torej v svojem in v imenu sosedov g. kiparju za njegov ceno presežajoči umotvor, dalje č. gg. duhovnikom za cerkveni obred in vsemu pri blagoslovljenji prisotnemu občinstvu.

Ilija Predovič,

posestnik na Poljanah.

(599)

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
11. sept.	7. zjutraj	738.46 mm.	+ 6.6° C	brezv.	megla	0.00 mm.
	2. pop.	737.38 mm.	+ 18.6° C	sl. jvz.	jas.	dežja.
	9. zvečer	738.24 mm.	+ 11.6° C	sl. jvz.	jas.	

Srednja temperatura + 12.3°, za 2.3° pod normalom.

Tržne cene v Ljubljani

dné 12. septembra t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	7	96
Rež,	5	20
Ječmen	4	23
Oves,	2	76
Ajda,	4	71
Proso,	4	87
Koruza,	5	60
Leča	8	50
Grah	8	50
Fižol	10	—
Krompir, 100 kilogramov	2	90
Maslo, kilogram	—	96
Mast,	—	88
Špeh frišen	—	72
„ povojen,	—	78
Surovo maslo,	—	85
Jajca, jedno	—	2 1/2
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	60
Telečje	—	64
Svinjsko	—	56
Koštunovo	—	32
Kokoš	—	35
Golob	—	17
Seno, 100 kilogramov	1	96
Slama,	1	69
Drva trda, 4 kv. metre	6	50
„ mehka, „	4	20

Dunajska borza

dné 12. septembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78 gld. 05	kr.
Srebrna renta	78	45
Zlata renta	99	35
5% marčna renta	92	95
Akcije narodne banke	833	—
Kreditne akcije	291	70
London	120	—
Srebro	—	—
Napol.	9	50 1/2
C. kr. cekini	5	68
Nemške marke	58	50
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	120
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	167
4% avstr. zlata renta, davka prosta	99	30
Ogrska zlata renta 6%	118	95
„ papirna renta 5%	86	75
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	25
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	114
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	118	30
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	107	40
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	104	75
Kreditne srečke	100 gld.	168
Rudolfove srečke	10	—
Akcije anglo-avstr. banke	120	107
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	230	—

Za svojo trgovino s papirjem potrebujem takoj jednega pridnega

učenca,

kateri ima zadostno šolskega znanja ter je zmožen slovenskega in nemškega jezika.

(586—3)

Iv. Giontini v Ljubljani.

Jaz kupujem raznovrstne

suhe orehove plohe,

potem zdrave orehove herklje (hlode) od 18" naprej, iavorjeve pa od 15" naprej.

Plačujem jih dobro. Prodajalci naj se mi naznanijo pod adreso

(115—1)

Karl Hofbauer,

fournierfabrika v Trzinu na Gorenjskem.

Deklico

iz dobre hiše vsprejme na hrano in stanovanje poštna družina v jako prijaznem in zdravem stanovanju. Dobra vzgoja se garantira. — Natančneje se zvé v čitalnični tabakarnici.

(595—1)

Dečko,

16 let star, kateri je dve realki in jedno leto trgovinske šole izdelal, slovenskega in nemškega jezika zmožen, se ponuja trgovinskim hišam kot učenec. Ponudbe sprejema A. Alvin v Cerknici.

(587—3)

Deželna Rogaška slatina.

Uspešni lek za želodčne bolezni. Naj-prijetnejša hladilna pijača. V znanih originalnih in novih elegantnih Bordeaux-steklenicah po 1 in 1/2 litra. Dobiva se v vseh večjih prodajalnicah in restavracijah. Glavna zaloga pri gg. bratih Mayer na Dunaji, Josipu Hoffmann-u v Budapešti, Ertl-u & Krepesch-u v Gradcu in pri vodstvu v Slatini. (109—8)

Za mojo

fužino in rudokope

iščem

(581—2)

zdravnika

pod dobrimi pogoji. Prosilci morajo biti zmožni razen nemškega še jednega slovanskega jezika. Slovenci in Hrvatje imajo prednost. Ponudbe sprejema A. Frohm v Mariboru.

Marsalla

najfinejše dietično Sicilijansko desert-vino.

Za rekonvalescente, po daljših boleznih oslabele osebe, za otroke ga ni bolj krepilnega sredstva. Kot desert-vino voliti je pred vsemi vini, ki se prodajajo po trgovinah.

V steklenicah po 1 gld. prodaje pravo samo

G. Piccoli,

lekarnar v Ljubljani, na Dunajski cesti. (291—7)